

Κλάρα δι' ἣν εἶχεν ἀγοράσει τσαῦτα ἐφήμερα πράγματα, ἦτο μία ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν αἵτινες περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας καὶ λαμπρότητος μόνον φροντίζουσιν, ἀμεριμνοῦσαι περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐκείνης διευθετήσεως τῆς ἀνγκαιᾶς εἰς ἀπάσας τὰς οἰκίας μεγάλας τε καὶ μικράς. Ἐντεῦθεν ὁ προκατελημμένος νοῦς τοῦ Ἑρνέστου μετέβαινεν εἰς συμπέρασμα ὅτι καὶ ἡ Κλάρα θὰ ἦτο ἀκατάστατος, ἐξαδεύτρια, ἰδιοτελής καὶ ἰδιότροπος.

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἐστιατόριον εὔρε τὴν Κλάραν συνομιλοῦσαν οἰκείως μετὰ τοῦ Κ. Βελλμότ· τοῦτο ἀπήρσεν εἰς τὸν Ἑρνέστην ὅστις κινούμενος ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τοῦ κοινοῦ μὲν εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀλλ' ἀδίκου, ἐχαίρετο τὴν Κλάραν μετὰ τσαύτης ψυχρότητος ὡς ἐάν ἡ νεανίς εἶχεν ἤδη σφάλλει πρὸς αὐτόν. Πλὴν καὶ ἐτέρα δυσαρέσκεια ἐπεφυλάττετο εἰς τὸν Κλεμανσῶ. Ἐλθὼν περὶ ἀπὸ πρωῒας ἐκ τσοῦτου δρόμου ἦτο πλήρης κονιορτοῦ, ἡ δὲ ὁδοιπορία καὶ ὁ καύσων εἶχον ἐπιφέρει ἀταξίαν τινὰ ἐν τῇ κομφῇ αὐτοῦ ἐνδυμασίᾳ, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ ὠραίος Ἀγγλος εἰσελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠντρεπίσθη ἐπὶ τὸ κομφότερον· χάρις δὲ εἰς τὴν ἀτμῆλειαν ἐκείνην ἦν τὸ κλίμα καθίστα συγχωρητέον, ὁ Ἐδουάρδος ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα εὐχαριεὶ εὐκίνητον καὶ ζωηρὸν ἦθος ὅπερ ἐταπεινώσει τὸν ἐν τῷ μύρῳ αὐτοῦ ἐπενδύτη καὶ ταῖς στεναῖς περισκελίδαῖς συνεσφιγμένον Ἑρνέστην.

Ἡ ὑπηρεσία τῆς τραπέζης ἐξετελείετο ὑπὸ δούλων, ὁ δὲ ὑπρέτης τοῦ Κ. Βελλμότ μένων ὀπισθεν αὐτοῦ ἀκίνητος ὡς φάντε μπιστοῦνι ἔστατο ὅπως καὶ ὁ κύριος του ἀπέναντι τοῦ Ἑρνέστου. Ἡ ὑπηρεσία ὅμως τοῦ Τζῶν εἶχε τι αὐθάδες εἰς ὃ ὁ Κ. Σαμφὼν δὲν εἶχεν ἐπιστήσει τὴν προσοχὴν του, ἀλλ' ὅπερ ὁ Κλεμανσῶ εἶχε παρατηρήσει πολλάκις εἰς τοὺς Ἀγγλους ὑπρέτας, δηλαδὴ τὸ ἀγροῖκον ἰδίωμα τοῦ νὰ μὴ ὑπηρετῶσι εἰς τὴν τραπέζαν κανένα ἄλλον ἐκτὸς τοῦ κυρίου των. Ὡστε ὁ Τζῶν ποτὲ δὲν ἤθελε παρουσιάσει ἐν τρυβλίῳ εἰς ἄλλον παρὰ τὸν κύριόν του, ποτὲ δὲν ἤθελε προσφέρει εἰς ἄλλον φαγητὸν ἢ οἶνον. Τοῦτο ἦν ἀληθῶς ἀσήμαντον, ἀλλὰ μετὰ τὰ μεταξὺ τοῦ Τζῶν καὶ τοῦ Ἰωάννου Πλωζῆ σημεῖα τῆς πρωῒας τὸ ἐλλάττωμα τοῦτο ἐράνη εἰς τὸν Κλεμανσῶ προφανῆς προπέτεια, ἐάν δὲ ὁ Κ. Σαμφὼν καὶ πρὸ πάντων ἡ Κλάρα δὲν ἦσαν παρόντες, ὁ Ἑρνέστης ἤθελε βεβαίως εὔρει μέσον ἵνα καταστήσῃ τὸν Κ. Βελλμότ ὑπεύθυνον τῆς διαγωγῆς τοῦ ὑπρέτου του. Ὁ ἥρωας μας διετέλει εἰς τὴν δυσάρεστον κατάστασιν ἀνθρώπου δυσθυμοῦντος καθ' ἑαυτοῦ καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἀνευ τινὸς αἰτίας, καὶ εἰς τὸν ὅποιον τὰ πάντα ἔρχονται ἀνάποδα. Καὶ τῷ ὄντι ὅσον ὁ Κ. Σαμφὼν ἀπένειμε φιλοφροσύνας καὶ περιποιήσεις τόσον οὗτος καθίστατο σκυθρωπὸς ἐνῶ ὁ Ἐδουάρδος ἀπεναντίας συνωμίλει ζωηρῶς καὶ εὐθύμως μετὰ τῆς Κλάρας.

Ὁ Κ. Βελλμότ ἐξαδελφικῶς δικαιώματι ἀπεκάλει τὴν θυγατέρα τοῦ Κ. Σαμφὼν ἀπλῶς Κλάραν ἀνευ τινος ἄλλου τίτλου πλὴν καὶ τοῦτο δυσθυμίας ἀντικείμενον ὑπῆρξε διὰ τὸν Ἑρνέστην· διὰ τὸ τοῦτο διότι ἡ θεία καλλονὴ καὶ ἡ ἐπαγωγὸς χάρις τῆς νεανίδος διήλαμπον διὰ μέσου ὅλων τῶν προλήψεων του. Ἡ Κλάρα εἶχεν ἔλθει εὐτρεπισμένη ὡσαύτως εἰς τὸ πρόγευμα, δηλαδὴ ἀντικαταστήσασα τὸν λευκὸν καιτωνίτην τῆς πρωῒας δι' ἀπλῆς ἐσθῆτος ἐκ μουσελίνης· ἀλλ' ἡ ἀτμῆλεια αὕτη ἐστόλιζε τὴν νεάν.δ.α ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κόσμημα δίδουσα εἰς τὸ φυσικῶς ὠραίον ἀνάστημά της χάριν τινὰ καὶ εὐκαμψίαν θελκτικωτάτην. Τὴν πρωῒαν ὁ Ἑρνέστης μόλις εἶχε παρατηρήσει τὴν Κλάραν, ἀλλ' ἤδη τὴν ἔβλεπε. Ὅποιον πῦρ, ὅποια ἐφύια, ὅποια ἐκφραστικότης εἰς τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς της ὅταν ἤγειρεν αὐτοὺς ἐν ἀκροσθῇ ἢ ὁμιλήσῃ! ὅποια δὲ πάλιν ἀθωότης, ὅποια σεμνότης, ὅποια παρθενικὴ αἰδώς ὅταν ἐκάλυπτεν αὐτοὺς διὰ τῶν μεγάλων καὶ μελάγχρων βλεφάρων της τῶν διὰ μακροῦ θυσάνου μαύρων βλεφαρίδων κεκοσμημένων! Ὅποια ἐπαγωγὸς ἡδύτης εἰς τὴν σοβαρὰν καὶ εὐγχοῦ φωνήν της! Ἡ δὲ παχεῖα ὅπως οὖν ἐκείνη προφορά ἥτις εἰς τὸ στόμα τῶν Παρισιανῶν νεανίδων ἐφαίνετο γελοῖα καὶ ἐπιτετηδευμένη, ὅποιαν φυσικότητα ὅποιαν κομψότητα ὅποιαν ἡδύτητα εἶχεν εἰς τὸ στόμα τῆς Κλάρας! Πλὴν, φεῦ! ταῦτα πάντα δὲν ἀπηυθύνοντο εἰς αὐτόν· ταῦτα πάντα ἦσαν διὰ τὸν Ἐδουάρδον τὸν ὅποιον ἀπλήστως ἡμεροάζετο ἡ Κλάρα καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἀπῆντα ὡς ἐκ προτιμήσεως. Δικαίως ἤθελε παρατηρήσῃ τις ὅτι ὁ Ἑρνέστης δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀπευθύνει τὸν λόγον τῇ Κλάρᾳ· καὶ ὅμως ὁ Ἑρνέστης ἦτον ὀργισμένος κατ' αὐτῆς.

Τὸ πρόγευμα ὅθεν ἐτελείετο καὶ ἐκτὸς τῆς πρὸς ἀλλήλους φιλοφρονητικῆς τοῦ Κ. Σαμφὼν συστάσεως καὶ μιᾶς ὑποκλίσεως ἀμφοτέρωθεν, οὐδὲν ἄλλο ἔλαβε χώραν μετὰ τοῦ Ἑρνέστου καὶ τῆς Κλάρας. Καὶ ὁ Κ. Σαμφὼν αὐτὸς ἐδυσθύμει διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Ἑρνέστου προσπαθὼν εἰς μάτην νὰ ἐπιστήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν τῆς θυγατρὸς του ὑπενθυμιζῶν αὐτῇ ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἐπιπλά καὶ σκεῦη ὅπερ τόσον τὴν κατέθελγον τὰ ὤφειλεν εἰς τὴν φιλοφροσύνην τοῦ Κ. Κλεμανσῶ. Εἰς τοὺς ὑπαινεγμοὺς τούτους τοῦ πατρὸς της ἡ νεανίς ἀπῆντα διὰ τῶν ἐξῆς λακωνικῶν φράσεων:

«Ὁ Κύριος εἶναι πολὺ εὐγενής».

«Εἶμαι ὑπόχρεως εἰς τὸν κύριον».

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐπανῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ δὲ Κ. Βελλμότ, ὅστις ἐφαίνετο ἀγνοῶν τὴν παρουσίαν τοῦ νέηλυ, ἐπρότεινεν τῇ Κλάρᾳ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἀνάγνωσιν τινὰ ἀπὸ τῆς προτεραίας διακοπεῖσαν.

Ἐλαβε ὅθεν ἐν βιβλίον ὅπερ ὁ Κλεμανσῶ ἀνεγνώρισεν ὡς ὑπ' αὐτοῦ σταλέν. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἦν τὰ Ἀπαντα τοῦ Βάλτερ Σκώττ.

— Τί φρονείτε περί τοῦ συγγραφέως τούτου; ἠρώτησεν ὁ Κ. Σαμφών ὅστις προσεπάθει πάντι σθένει ν' ἀναδείξῃ τὸ πνεῦμα τοῦ εὐνοουμένου του.

— Ἀγνοῶ τὴν ἀγγλικὴν, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Κλεμανσῶ ὅστις μᾶλλον προτιθετο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἐδουάρδον περί τοῦ ἀγροίκου του τρόπου, παρὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Κ. Σαμφών.

Ἀδιαφορότατον περιφραγήσεως μειδίαμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Βελμότ ὅστις εἶπεν ἀγγλιστὶ εἰς τὴν ἐξαδέλφην του.

— Παράδοξον! ὅλοι αὐτοὶ οἱ Εὐρωπαῖοι Γάλλοι εἰσὶ ἀμαθέστατοι.

Ὁ Ἑρνέστος ὅστις ἠνῶει ἐξαισιῶς τὴν Ἀγγλικὴν, ἤκουσε τὰ λεγθέντα καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ζωηρῶς πλὴν ἠνῶησεν ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ διέψευδεν αὐτὸς ἐαυτὸν, εἶτα δὲ ἐστοχάσθη ὅτι ἡ προσποιημένη αὕτη ἄγνοια τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης ἠδύνατο νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ πράγματα ἅπερ βεβαίως ἀφόβως ἠθέλον λεχθῆ ἑνώπιόν του. Μετὰ τὸ μικρὸν τοῦτο ἐπεισόδιον ἐζητήσατο τὴν ἀδελφὴν ν' ἀποσυρθῇ ἅμα δὲ κλεισθεὶς εἰς τὸν θάλαμόν του ἤρχισε νὰ σκέπτηται περί τῆς διαγωγῆς ἣν ὤφειλεν νὰ τηρήσῃ. Πλὴν μετ' οὐ πολὺ καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ὁδοιπορίας καὶ τοῦ καύσωνος ἀπεκοιμήθη βραχέως.

Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἐὰν ἐξετάθῃμεν τοσοῦτον ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τῆς πρώτης ταύτης ἡμέρας· ἴσως ὁμῶς εἰς τὴν συνέχειαν τῆς διηγήσεώς μας ἀποδειχθῇ ὅτι καλῶς ποιοῦντες ἐξεθέσαμεν τὰς λεπτομερείας ταύτας ἵνα μὴ μετὰ ταῦτα ἀναγκάζομεθα νὰ χρονοτριβώμεν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν περί τὴν περιγραφὴν τοῦ χαρακτῆρος ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἐν τῇ διηγήσει ἀναφερομένων προσώπων· ἤδη ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Ἑρνέστην.

Ὅταν ἐξύπνησεν ἤκουσε βήματα ἐντὸς τοῦ θαλάμου του καὶ παρετήρησε ὅτι ἡ ἡμέρα ἦν προχωρημένη· ἐγερθεὶς ὅθεν ἐν τάχει εἶδε τὸν Ἰωάννην καταγινόμενον περί τὴν καθάρισιν καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν ἐνδυμάτων τοῦ κυρίου του· ὁ Μαστρὸ Πλονζὲ εἶχε σοβαρὸν σκεπτικὸν καὶ ἀπασχολημένον τὸ ἦθος· δὲν ἐφόρει πλέον τὴν λιβρέαν του ἀλλ' ἀπλοῦν ὑποκάμισον καὶ κυανοῦν πρόστυχον βραχίον.

— Τί κάμνεις ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ κύριός του.

— Δὲν βλέπετε; ἐτοιμάζω τὰ ἐνδύματά σας.

— Καὶ ἀπὸ πότε, Κύριε Ἰωάννη, εἰσέρχεσθε εἰς τὸν θάλαμόν μου ὡς εἰς σταῦλον; εἶπεν ὁ Κλεμανσῶ παρατηρῶν τὴν ἀτημέλητον ἐνδυμασίαν τοῦ Ἰωάννου.

— Μὴ σὰς μέλλῃ, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης θωπεύων διὰ τῆς ψήκτρας ὥραϊον τινὰ ἐπενδύτην· εἶναι διὰ νὰ κάμῃ κἀνείς κομμάτι γρηγορώτερα· ἔπειτα ἡ δουλειά μου εἶναι ἔτοιμη, καὶ δὲν θὰ τὴν πάθωμεν ἄλλη μιὰ φορά!

— Τί θὰ πῇ τοῦτο;

— Ἀκούσατε, αὐθέντα, ἐπανελάθεν σοβαρῶς ὁ Ἰωάννης· εἴθε Γάλλος καὶ εἶμαι Γάλλος· ἂν καὶ εὐρισκόμεθα εἰς ἓνα τόπον βάρβαρον δὲν μὲ μέλλει τέσσερα! πλὴν ἔχομε Ἰγγλέζους στὴ μέση, Ἰγγλέζους οἱ ὅποιοι μᾶς τὴν ἐφτελάξανε σήμερα τὸ πρωὶ!

— Πῶς; διέκοψεν ἀγερώχως ὁ Ἑρνέστος.

— Μὴν πῆτε δὰ τώρα ὅχι· ἐξηκολούθησεν μετὰ διδασκαλικοῦ ἤθους ὁ Ἰωάννης σὰς τὴν ἐκατάφερε σήμερα τὸ πρωὶ ὁ αὐθέντης ὅπως μοῦ τὴν ἐκατάφερε καὶ ἐμένα ὁ ὑπρέτης· τὰ ξεύρω ὅλα· μοῦ τὰ εἶπε ἡ Ροζή.

— Ποία εἶναι αὕτη ἡ Ροζή; ἠρώτησεν ὁ Ἑρνέστος.

— Μία Κρεολὸς αὐθέντα· μία κρεολός. . . . ἀλλὰ Χριστὲ καὶ Παναγιά μου τί Κρεολός! Τί μάτια! . . . τί. . . ἀλλὰ τώρα δὲν εἶναι ὥρα γι' αὐτά. . . Ἐσεῖς ἐφάγετε τὴν χυλόπῃτα ἀπὸ τὸν Ἰγγλέζο καὶ ἐκοιμηθήκατε· καὶ ἐγὼ τὴν ἐφαγα ἀπὸ τὸν ὑπρέτη του καὶ ἐκοιμήθηκα· τώρα ἔυπνήσαμε καὶ οἱ δύο καὶ εἶναι ἐντροπή μας ν' ἀφήσωμεν τὴν δουλειά ἔτσι! Πῶς ὁ Κύριος Ἑρνέστος Κλεμανσῶ, καὶ ὁ Ἰωάννης Πλονζὲ ν' ἀφήσουν ταῖς Ἰγγλέζικας πουτίγγες νὰ τοὺς ἐμβουν σ' τὴ μύτη! Αὐτὸ δὲν γίνεται! Ἰδοὺ, ἐτοίμασα τὰ ἐνδύματα σας· σὲ μισή ὥρα θὰ δειπνήσετε, πᾶω καὶ ἐγὼ νὰ κορδοθῶ ἔτσι μὲ τὰ σωστά μου, καὶ ὕστερα βλέπετε!

Ὁ Ἑρνέστος ἤκουε τὸν Ἰωάννην Πλονζὲ καὶ μολονότι δυσχεστεῖτο ἐκ τῆς οἰκειότητος μεθ' ἧς ὁ ὑπρέτης του τῷ ἐνεθύμιζε τὴν πρωϊνὴν ἀποτυχίαν του, ἐπεθύμει μολαταῦτα νὰ μάθῃ πῶς αὐτός ἐπληροφορήθη περί τῶν διατρεξάντων; ὅθεν,

— Φαίνεται, τῷ εἶπεν, ὅτι συνωμείλησας μὲ τοὺς ὑπρέτας τῆς οἰκίας.

— Μὲ τὴν Ροζή, σὰς εἶπα.

— Ἀλλὰ ποία εἶναι αὕτη ἡ Ροζή;

— Ἡ Κρεολός ἐκείνη ἡ ὁποία ἐμβῆκε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν αἵθουσαν μὲ τὴν δεσποινίδα Σαμφών ὅταν εἰσασθε καὶ σεῖς. . . Ἀ! καλὰ· ποῦ τὸ θυμῆθηκα! Εἶναι ἀληθὲς αὐθέντα ὅτι ἤπιετέ μὲ τὸ ποτήρι τῆς νέας;

— Δηλαδή, ἐπιον ἐν ποτήριον λεμονάδας τὸ ὁποῖον ἡ νεάνις εἶχεν ἐτοιμάσει δι' ἐαυτήν.

— Ὅλο' τὸ ἴδιον εἶναι προσέθηκεν μετὰ προφητικοῦ ἤθους ὁ Ἰωάννης· εἶναι καλὸ σημεῖον, ὅπως ἔλεγα καὶ τὴν Ροζή θὰ στεφανιωθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Κ. Σαμφών.

— Πῶς! ἐτόλμησες νὰ εἶπῃς. . .

— Βέβαια! ἐσεῖς δὲν εἰσθαὶ Νορμανδὸς καὶ δὲν τὰ ξεύρετε αὐτά· ἀλλ' ἡ γιαγιά μου ποῦ ἦτον μάγισσα μ' ἐμάθε τί εἶναι καλὸ σημεῖον καὶ τί δὲν εἶναι. Μολαταῦτα ὁ Θεὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὰ πάντα μόνος του· «βοήθει με νὰ σὲ βοηθῶ» λέγει ἡ κοινὴ παροιμία· ἔτσι λοιπὸν βάλλετε τὰ δυνατά σας, καὶ τότε νὰ δοῦμε τί θὰ κάμουν ἡ πουτίγγες!

Καὶ πάραυτα, χωρὶς νὰ περιμεῖν ἀπάντησιν ὁ Ἰωάννης ἔγεινεν ἄφαντος.

Ὁ Ἑρνέστος μείνας μόνος ἠννόησεν ὅτι ἡ ἀπλοϊκὴ λογικὴ τοῦ Ἰωάννου τὸν ἐσυμβούλευσε κάλλιον ὅλων τῶν σκέψεων του καὶ ἀπεφάσισε τοῦ λοιποῦ τὰ πάντα νὰ πράξῃ ὅπως ἀναδείξῃ ἐαυτόν. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θαλάμου του ἤκουσεν ἄνωθεν τῆς κλίμακος τὴν φωνὴν τοῦ Κ. Βελμότ ὅστις ἔλεγεν ἀγγλιστί.

«Ὁ Γάλλος κατέβη;»

«Ἀκόμη, ἀπήντησεν ἑτέρα φωνὴ ἣν ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν τοῦ Τζῶν νομίζω ὅτι κοιμάται ἀκόμη.»

«Καλὰ, προσέθηκεν ὁ Κ. Βελμότ εἰσερχόμενος ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιόν του.»

Ὁ Κλεμανσῶ καίτοι μὴ ἐννοῶν τὸν σκοπὸν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ Κ. Βελμότ, εἶδεν ὅμως ὅτι οὗτος ἐνδιεφέρετο περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦτο ἔδωκεν αὐτῷ θάρρος καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔνθα εὔρεν ἐκτὸς τοῦ Κ. Σαμφὼν καὶ τῆς θυγατρὸς του, τρεῖς ἢ τέσσαρας ξένους ἐξ ὧν καὶ μία γυνὴ ὡραιότητος ἣν δὲν δύναμαι ἄλλως ν' ἀποκαλέσω παρὰ ὡραιότητα ἑκτακτον. Πραγματικῶς οἱ χαρακτῆρες τῆς γυναικὸς ταύτης δὲν παρίστανον τὴν ἀγνότητα ἐκείνην καὶ τὸν ρυθμὸν ὅστις εἶναι ἡ βάσις τῆς ὡραιότητος, ἀλλ' εἰς τὸ βλέμμα αὐτῆς, εἰς τὸ μειδίαμά της, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ὑπῆρχε ζωηρόν τι καὶ εὐχαρι ὅπερ ἐξέπληττε ὅπως καὶ ἡ ὡραιότης, καὶ ὅπερ ἐνέπνεεν ὡς αὕτη τὴν θαυμασμόν.

Τὸ δὲ βλέμμα ὅπερ ἡ γυνὴ ἔρριψε περιέργως ἐπὶ τοῦ Κλεμανσῶ ἅμα εἰσελθόντος, καὶ ὅπερ ἐπανεφάρετο ἐπὶ τῆς Κλάρας ἐφαίνετο λέγον:

«Δὲν εἶναι ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ ὠμίλησας».

Καὶ αὕτη ἡ Κλάρα ῥίψασα τυχαίως ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἑρνέστου ἀφῆκε μικρὰν φωνὴν ἐκπλήξεως ὡς ἐάν ὁ τῆς πρώτης Ἑρνέστης δὲν ἦτο ὁ ἴδιος.

Ὁ Κλεμανσῶ ἠνώθη μετὰ τοῦ ὁμίλου τῶν ἀνδρῶν, ἐν ᾧ αἱ κυρίαι συνδιελέγοντο μετὰ τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἐδουάρδος θριαμβευτικῶς ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπειδὴ δὲ μόνον αὐτὸν περιέμενον, ἐξητήσατο παρὰ τῇ ἐξαδέλφῃ του συγγνώμην διὰ τὴν ἀργοπορίαν του, καὶ ἐκάθισεν μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς Κυρίας Δε Καμπᾶς (τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς, περὶ ἧς ἀνωτέρω ἐρέθη) καθιστάμενος, οὕτως εἰπεῖν, ὁ μόνος ἱππότης (chevalier galant) τῆς συναναστροφῆς. Ὁ Κλεμανσῶ ἀπαντῶν εἰς τὰς προβαλλομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις, κατεσκόπει καὶ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ περὶ τὰς κυρίας συμβαίνοντα καὶ δὲν ἤργησε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἔχαίρε τῆς εὐνοίας τῆς ξένης.

Μετ' οὐ πολὺ μαῦρός τις εἰσελθὼν ἀνήγγειλε ἑτοιμον τὸ γεῦμα.

Ἐπιτραπήτω ἡμῖν εἰσέτι νὰ διηγηθῶμεν τὰ μικρὰ ἐπεισόδια τοῦ γεύματος τούτου, διότι τοιοῦτοτρόπως θέλουσιν

ὁρισθῇ αἱ βάσεις τῶν μεταξὺ τῶν προσώπων τῆς διηγήσεως ταύτης εὐνοϊκῶν ἢ μὴ σχέσεων. Συγχωρηθῆτω ἡμῖν νὰ ἐκθέσωμεν καὶ τινὰς λεπτομερείας μικροῦ λόγου μὲν, αἵτινες ὅμως ὑπῆρξαν, ὡς συμβαίνει πάντοτε καὶ εἰς τὰ μεγάλα πράγματα, αἰτίαι τρομεροῦ πολέμου.

Τὸ βλέμμα ὅπερ ὁ Ἰωάννης ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ἑρνέστου εἰσερχομένου ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐφαίνετο προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ πτωχὸς Ἰωάννης καίτοι τὰ πάντα βαλὼν εἰς ἐνέργειαν ἵνα εὐτρεπισθῇ ἐπὶ τὸ κομψότερον, δὲν ἠδυνήθη ὅμως καὶ νὰ ἐξισωθῇ μετὰ τοῦ Ἀγγλοῦ ὑπρέτου, ὁ δὲ Ἑρνέστος μολονότι ἀναγνωρίζων ὅτι ὁ Ἰωάννης ποτὲ δὲν ἐκορδύθη καλλίτερον, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐκφρασιν, δὲν ἠδυνήθη ὅμως καὶ νὰ μὴ παρκτηρήσῃ ὅτι ὁ Νορμανδὸς ἦτο πολὺ κατώτερος τοῦ ὑπρέτου τοῦ Κ. Βελμότ.

Τὸ αὐτὸ ἄρα συνέβαινεν καὶ εἰς τὸν Ἑρνέστην πρὸς τὸν Ἐδουάρδον; Ὁ συλλογισμὸς οὗτος ὃν καθ' ἑαυτὸν ὁ Κλεμανσῶ ἐποίησατο, τῷ ἔδωκε πλείοτερον ζέσιν.

Ὁ Κ. Σαμφὼν ἐπιθυμῶν νὰ περιποιηθῇ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνταποκριτοῦ του ὅσον ἐνεστί φιλοφρονητικώτερον, ἔθεσεν αὐτὸν μὲν πλησίον τῆς Κλάρας, τὸν δὲ ἀντιπῶν τοῦ Κ. Βελμότ ἐκ δεξιῶν τῆς Κυρίας Δε Καμπᾶς, ὥστε τῶν δύο νεανιῶν καθημένων ἀπέναντι ἀλλήλων, τὴν αὐτὴν καὶ οἱ ὑπρέται των ἐτήρουν θέσιν.

Πᾶς τις ἀγνοῶν τί διελογίζοντο οἱ δύο οὗτοι ὑπρέται ἤθελε κινηθῇ εἰς γέλωτα βλέπων τὰ βλέμματα ὅπερ ἀντήλασσαν μετὰ τῶν, καὶ τὸν τρόπον δι' οὗ ὁ ὑπέρμαχος τοῦ ρόστου παρετήρει τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ ρουμπήφ.

Ὁ Τζῶν μᾶλλον συνοφρυωμένος, μᾶλλον ἀπαθὴς παρὰ τὸ σύνθετος εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου κινήματος τοῦ κυρίου του προλαμβάνων τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης ἀφ' ἑτέρου ἐνησχολεῖτο περὶ τοῦ Κλεμανσῶ ὡς ἐάν μὴ ἦτο παρὼν, καὶ ἔδιδεν ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν πρὸς τὴν Κλάραν εἰς ἣν εἶχεν ἤδη προσφέρει καὶ φαγητόν καὶ ἄρτον, πρὶν αὕτη λάβῃ εἰσέτι καιρὸν νὰ ζητήσῃ τίποτε. Οὐδεὶς ἐπύρσεχε εἰς τοῦτο, ἐκτὸς ἴσως τοῦ Τζῶν καὶ τοῦ κυρίου του ὅστις ἐφαίνετο τὰ μάλα δυσθυμῶν διὰ τὴν γειτνίασιν τῆς Κυρίας Δε Καμπᾶς ἢ ὁποία ἐφαίνετο ὡσαύτως στενοχωρουμένη καὶ δυσανασχετοῦσα.

Ἡ συνομιλία εἶχε περιέλθει ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐν Γαλλίᾳ συμβαινόντων, ὁ δὲ Κλεμανσῶ ἔλεγεν ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει τοὺς Παρισίους ἐν μέσῳ μέθης διασκεδάσεων καὶ πανηγύρεων αἵτινες εὐθυμότατον προαιώνιζον χειμῶνα.

— Ἐ, λοιπὸν, ὑπέλαβεν ἡ Κυρία Δε Καμπᾶς, δὲν ἐφέρατε τίποτε νέους συρμούς ἐκ Παρισίων;

— Ὁ πατήρ μου, Κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ἑρνέστος μὲ ἐπεφόρτισεν νὰ προσφέρῃ ἐκ μέρους του εἰς τὴν δεσποινίδα Σαμφὼν ἐλάχιστα τινὰ δῶρα, καὶ περιμένω τὴν ἀποβίβασιν

τῶν κεισῶν τῶν περιεχόντων αὐτὰ ὅπως ζητήσω παρὰ τοῦ Κ. Σαμψὼν τὴν ἀδειαν νὰ τὰ προσφέρω τῇ δεσποινίδι.

— Δέχομαι ἐκ μέρους τῆς εὐχαρίστως προσέθηκεν ὁ Κ. Σαμψὼν.

— Καὶ θὰ ὦσι βεβαίως λαμπρὰ αὐτὰ τὰ δῶρα ἔλεξεν ὁ Κ. Βελμότ, καθὼς ὅντα τῆς φιλοκαλοῦ ἐκλογῆς τοῦ κυρίου.

Ἡ εἰρωνικὴ πρόθεσις τῶν λόγων τοῦ Ἐδουάρδου ἦν καταφανεστάτη, ἀλλ' ὁ Ἑρνέστος δὲν ἠθέλησε ν' ἀτομικεύσῃ τὸ ζήτημα, καὶ ἀπήντησε:

— Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ κάμῃ τις καλὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν πατρίδα μου, διότι ἡ κομψότης, ἡ χάρις, ἡ φιλοκαλία, ὅπως λέγει ὁ κύριος, ἐνυπάρχουσιν εἰς ὅλα τὰ πράγματα.

— Εἶναι ἀναντιρρήτον, προσέθηκε σαρκαστικῶς ὑπομειδιῶν ὁ Ἐδουάρδος, ὅτι εἴσθε οἱ βασιλεῖς τοῦ συμμοῦ.

— Ὅπως ὑμεῖς, κύριε, ὑπέλαβεν προπετῶς πως ὁ Ἑρνέστος, εἴσθε οἱ βασιλεῖς τοῦ ἐμπορίου.

Ὁ Ἰωάννης ἐμόρφασεν νσιμίσας ὅτι ὁ κύριός του στραβοκατοῦσε (Cannail) κατὰ τὴν Νορμανδικὴν παρημίαν καὶ ὁ Κ. Βελμότ τὸ αὐτὸ ἐνόμισε, διότι ἐπανελάβε μετὰ φιλοσοφικοῦ ἥθους:

— Τοῦλάχιστον αὐτὴ δὲν εἶναι ἐφήμερος βασιλεία.

— Ἀναμφιβόλως ἀλλ' εἶναι βασιλεία τυχαία ἣν μύρια συμβεβηκότα δύνανται νὰ καταστρέψωσιν, ἐν ᾧ ἐκείνη ἥτις εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὴν φιλοκαλίαν ἐνός λαοῦ κατὰ τὴν ἑκφρασίν σας, μένει αἰωνία. Θὰ εἴσθε βεβαίως ἐπὶ μακρὸν χρόνον οἱ βασιλεῖς τῶν σιδηροδρόμων καὶ τῶν γαιανθράκων, ἀλλ' ἡμεῖς θὰ εἴμεθα πάντοτε οἱ βασιλεῖς τῶν ὠραίων τεχνῶν, τῆς φιλολογίας καὶ παντὸς ὅ,τι ἀνοίξῃ τὸ πνεῦμα καὶ ἀναπτύσσῃ τὰς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας ιδέας.

— Ὁμιλεῖτε περὶ φιλολογίας, καὶ μολαταῦτα δὲν ἀνεγνώσατε ποτὲ τὸν Βάλτερ Σκώττ.

— Τὸν γνωρίζω ἐκ στήθους, κύριε, διότι ὅσον ἀμαθεῖς καὶ ἂν ὦσιν οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουσι τὸν ἀνόητον ἐκείνον ἐθνικὸν ἐγωϊσμόν ὅστις τοὺς ἐμποδίζει τοῦ νὰ ἐννοήσωσιν τὴν ἀξίαν τῶν ἀντιζήλων των. Γνωρίζετε κύριοι, σχεδὸν ὅλοι, τὴν γαλλικὴν, πλὴν δὲν γνωρίζετε οὐδὲ γὰρ ἐκ τῆς φιλολογίας μας· τοῦτο σὰς συμβαίνει ἐπὶ παντὸς πράγματος· γνωρίζετε τὸν μηχανισμόν, ἀλλ' ἀγνοεῖτε τὰ ἔργα.

— Καὶ χρήζει ἄρα γε ἀναγνώσεως ἡ φιλολογία σας; ἠρώτησε νωχελῶς ὁ Βελμότ.

— Ὅταν, δυνήθητε νὰ τὴν ἀναγνώσητε θέλετε κρίνει μόνος περὶ αὐτῆς.

Οἱ λόγοι οὗτοι μετὰ τοιαύτης περιφρονήσεως προῦφέρθησαν ὥστε ὁ Κ. Βελμότ ἠρυθρίασεν, ἐνῶ ἡ Κυρία Δε-Καμπὰς ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἑρνέστην:

— Καὶ ἔχετε καλὰ νέα βιβλία; ἠρώτησεν.

— Ἔχω ἐν φορτίον ὁλόκληρον, κυρία, ἀπήντησε γελῶν ὁ Ἑρνέστος.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ἰωάννης ὑπηρετῶν τὴν δεσποινίδα Κλάραν μετ' ὑπερμέτρου προθυμίας καὶ ταχύτητος ἐποίησατο ἀνεπιδεξιότητά τινα.

— Ἐ! ἀνέκραξε μετ' ἀλαζόνης ἥθους ὁ Ἐδουάρδος, κύριε γάλλε ὑπηρετά, ἡ δεσποινὶς ἔχει ἀνθρώπους νὰ τὴν ὑπηρετήσουν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπήντησεν ὁ Ἑρνέστος, οἱ γάλλοι ὑπηρεταὶ ἔχουν συνήθειαν ὅπως καὶ οἱ κύριοί των νὰ ὦσιν εὐγενεῖς μετὰ πάντων.

Οἱ δύο νεανῖαι ἐθεώρησαν ἀλλήλους καὶ οἱ δύο ὑπηρεταὶ ἀντήλλαξαν προκλητικὸν βλέμμα· ὁ πόλεμος διεκυρήχθη, αἱ θέσεις κατελήφθησαν.

Μίσος τῶν Ἀγγλῶν κατὰ τῶν Γάλλων, προτίμησις τῆς Κλάρας ὑπὲρ τοῦ Ἐδουάρδου, προτίμησις τοῦ Κ. Σαμψὼν ὑπὲρ τοῦ Ἑρνέστου, καὶ μεταξὺ ὧν τούτων παρατηρήσεις τῆς Κυρίας Δε-Καμπὰς ἤδη δυνάμεθα νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν διήγησίν μας.

Δ'.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἀφίξεως τοῦ ὁ Κλεμανσὼ ἐποίησατο καθ' ἑαυτὸν τινὰς σκέψεις καὶ μετενόησε διὰ τὴν κατὰ τὴν προτεραίαν διαγωγὴν του. Τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας ἐξηγέρθη ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι παρεφέρθη ὑπὸ προσωπικοῦ συμφέροντος ἢ τοῦλάχιστον ὑπὸ νεανικῆς κενοδοξίας πάντι ἀναρμόστου μετὰ τῆς ἐντολῆς ἣν εἶχεν ἐγκολπωθῇ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν στεναζόντων δούλων. Ἀλλοίμονον! τὸ γελοῖον τοῦτο παράδειγμα ἀναφαίνεται πολλάκις εἰς τὴν νῦν ἐποχὴν εἰς τοὺς ἐντολὴν τινὰ ἀναδεχομένους ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐπιπλήξωμεν πολὺ τὸν ἥρωα μας. Δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ οἵτινες ἐνεκολλώθησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ προμηθεύσωσιν εἰς τοὺς κλέπτας καὶ εἰς τοὺς δολοφόνους ὅλας τὰς ἀναπαύσεις τῆς ζωῆς καὶ οἵτινες ἔκαμον τὰς ἐντονωτέρας διαμαρτυρήσεις καὶ τὰ θλιβερώτερα παράπονα κατὰ τῆς βαρβαρότητος τῶν δικαστῶν μέχρις ὅτου ἀπῆλθον ὑπὲρ τῶν φιλτάτων των κακούργων δωματῖα θερμὰ διὰ τὸν χειμῶνα καὶ δροσερὰ διὰ τὸ θέρος, λευκὰς σινδόνας, ἀπαλὰ στρώματα καὶ καλὸν κρέας διὰ τὸ πρόγευμα καὶ διὰ τὸ γεῦμα; Δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ οἵτινες ἐζήτησαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τροφὴν τοῦ πτωχοῦ κατὰ τοὺς δυστυχεῖς χρόνους καὶ οἵτινες ἐφεύρον τὸν τρόπον τοῦ νὰ διατηρῶνται τὰ φασόλια καὶ τὰ πῖσα χλωρὰ πρὸς τεσσαράκοντα ὅμως φράγκα ἡ ὀκκά; Δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι οἵτινες ἀνεδέχθησαν νὰ διδά-